



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném s předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **JUDr. A. Z.**, zast. JUDr. Vladanou Zemanovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Svobodova 137/7, proti žalované: **Česká advokátní komora** se sídlem Praha 1, Národní třída 118/16, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2016, č. j. P 11/16

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí České advokátní komory ze dne 11. 4. 2016, č. j. P 11/16, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13.200,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Vladany Zemanové, advokátky

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované (dále též „Komora“ či „ČAK“), kterým rozhodla o pozastavení výkonu advokacie žalobcem do doby nabytí právní moci rozhodnutí v kárné věci sp. zn. K 99/2014.

Tvrdil, že byl ze strany žalované nezákonným způsobem zbaven svého práva na výkon svého povolání. Řízení o možnosti pozastavení výkonu advokacie bylo zahájeno podle § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii, podle tohoto ustanovení se postupovalo při

projednání věci a podle tohoto ustanovení bylo i rozhodnuto. V tom spočívá základní nezákonnost napadeného rozhodnutí. Citované ustanovení § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii dává Komoře možnost pozastavit výkon advokacie advokátovi, proti kterému je zahájeno kárné řízení, jestliže

- a) skutečnosti nasvědčující tomu, že se advokát dopustil kárného provinění, jsou natolik závažné, že další výkon advokacie obviněným advokátem ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie, a
- b) od zahájení kárného řízení uplynul více než 1 rok, protože jednání v kárném řízení bylo v této době nejméně třikrát odročeno z důvodů spočívajících na straně kárně obviněného advokáta,

a to nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto kárné řízení končí.

Podle žalobce dané ustanovení předpokládá možnost pozastavení výkonu advokacie v průběhu kárného řízení pouze v případě, že jsou kumulativně splněny obě podmínky § 9 odst. 3 zákona o advokacii. To znamená podmínka pod písm. a) - závažné skutečnosti nasvědčující kárnému provinění ohrožující důvěru v řádný výkon advokacie a současně podmínka pod písm. b) řízení přesahující 1 rok a nejméně tři odročení z důvodů spočívajících na straně advokáta. Za textem podmínky pod písm. a) § 9 odst. 3 zákona o advokacii je umístěna souřadící spojka „a“, která zcela jasně znamená výklad „a současně“. Pozastavení výkonu advokacie nečekající na rozhodnutí ve věci samé představuje natolik závažný zásah do práv dotčeného advokáta, že si lze jen stěží představit, že by zákonodárce mohl připustit a mít na mysli možnost přijít o zaměstnání na časově zcela neohrazenou dobu pouze z důvodu tří odročených jednání, a to ještě z důvodů spočívajících na straně kárně obviněného advokáta, kde ani není předpokládáno zavinění. Těžko si lze představit i situaci, že by bylo možné předjímat výsledky kárného řízení a pozastavit pouze podle písm. a) § 9 odst. 3 zákona o advokacii v případě, že by probíhalo, a to bez jakýchkoliv zdržení, kárné řízení. Tím by se zcela eliminoval jeho smysl. Je tedy z jazykového i logického výkladu této použité právní normy zcela nepochybné, že vyjmenované podmínky musejí být splněny obě současně. Ve stejné normě – v ustanovení § 9 odst. 2 se vyjmenovávají pod písm. a), b), c) případy, kdy Komora může pozastavit advokátovi výkon advokacie. Z dikce tohoto ustanovení je jasné, že každý z uvedených důvodů může stát samostatně a že tedy u tohoto ustanovení stačí naplnění jednoho z nich.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela pominula současnou nutnost naplnění důvodů uvedených v § 9 odst. 3 písm. a) i b) zákona o advokacii. Tím, že tuto nutnost pominula již při zahájení řízení, jakož i při projednání věci, zcela chybí i v rozhodnutí samotném, které přímo a výslovně uvádí, že bylo postupováno podle § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii. Posouzení důvodů, ze kterých by bylo možné vyčíst naplnění závažnosti skutečností, pro které dochází k ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie, pak absentuje i v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Vysvětlení situací, které vedly zákonodárce k zařazení ustanovení § 9 odst. 3 písm. b) do zákona o advokacii, žalobce považoval za ironii a aroganci. Jako libovůle ve správním rozhodování se žalobci jeví výchovná douška v závěru odůvodnění, kde se říká, že „*bude tedy na JUDr. Z., aby se přičinil o urychlené dokončení kárného řízení, čímž může výrazně ovlivnit dobu, na kterou mu byl pozastaven výkon advokacie.*“ K tomu uvedl, že napadené rozhodnutí bylo učiněno dne 11. 4. 2016, samotné řízení o možnosti pozastavení výkonu advokacie bylo zahájeno dokonce už dne 8. 3. 2016. Poslední nařízené jednání v kárné věci bylo dne 15. 1. 2016. Od té doby žádné jednání v kárné věci samotné do dnešního dne nařízeno nebylo. Je tedy otázkou, jak se žalobce může za takovéto situace, kterou nemůže ovlivnit, zapříčinit o urychlené dokončení kárného řízení.

Podle žalobce rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie dle § 9 odst. 3 zákona o advokacii musí spočívat současně na důvodech spadajících pod písm. a) i důvodech spadajících pod písm. b) tohoto ustanovení. Tím, že v řízení i v rozhodnutí zcela chybí důvody, které by bylo možné podřadit pod důvody uvedené v § 9 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii, se toto rozhodnutí stává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Dostatečné důvody však napadené rozhodnutí neobsahuje ani ve vztahu k ustanovení § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii. Žalobci se tam sděluje, že „i stávající soudní judikatura nepokládá za omluvu u jednání soudu lékařské potvrzení či potvrzení o pracovní neschopnosti, ale prokázání toho, že onemocnění skutečně brání účasti u soudního jednání". Žalobce v této souvislosti upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008 č. j. 6 Ads 94/2007, kde Nejvyšší správní soud vyslovil názor ohledně citace judikatury: „Smysl citace judikatury spočívá v argumentačním využití závěrů již vyřčených uznávanou autoritou soudního typu a v možnosti z toho plynoucí, spočívající ve zkrácení vlastního odůvodnění. Aby však takový odkaz splnil v plné míře svůj účel a byl v souladu s požadavkem přezkoumatelnosti daného rozhodnutí, musí být odkazované rozhodnutí jednoznačně specifikováno způsobem, který umožní i účastníkům řízení jeho rozumnou dohledatelnost." Tato kritéria obecná zmínka o judikatuře obsažená v odůvodnění napadeného rozhodnutí nespĺňuje.

Napadeného rozhodnutí zcela postrádá důvody i ve vztahu k situaci podřazené pod ust. § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii. Pouze se obecně hovoří o tom, že „kárně obvinění se k jednání kárných orgánů, byť řádně a včas předvolaní, opakovaně nedostavují, čímž tato jednání maří a kárné řízení tím neúměrně prodlužují. Nezřídka tak činí na poslední chvíli, přičemž ze zaslaných lékařských potvrzení a neschopenek není zřejmé, zda uváděná choroba brání kárně obviněnému účasti na jednání či nikoli". Jedná se o všeobecnou lamentaci nad počínáním kárně obviněných advokátů. Nebylo však vůbec posouzeno, z jakého důvodu nebyly omluvy žalobce z důvodu pracovní neschopnosti přijaty, a to žádná z nich. A to za situace, kdy u jednání dne 11. 4. 2016 žalobce svůj zdravotní stav a důvody, které mu zabránily se v pracovní neschopnosti nařazených jednání účastnit, vysvětloval. S tím se napadené rozhodnutí vůbec nevypořádalo. Jestliže lékař - odborník zodpovědně posoudil, že žalobce není schopen práce, kterou vykonává (při plné vědomosti, že posuzovaný člověk je právníkem, tedy osobou duševně pracující), nutně z takového závěru vyplývá, že je tedy zároveň neschopen i účasti na jednání, kde nejde o zastupování klienta, ale o obranu sebe sama.

Ustanovení § 9 odst. 3 zákona o advokacii říká, že „Komora může na návrh kárného žalobce pozastavit výkon advokacie ...". Slovem „může" je otevřen prostor pro správní uvážení, které by mělo zhodnotit zcela konkrétní situaci a vyhodnotit, jestli jsou nebo nejsou dány důvody pro pozastavení činnosti. V daném případě však byly automaticky sečteny omluvy žalobce u jednání a rovnou, bez dalšího posouzení, podřazeny pod důvody uvedené v § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii. Napadené rozhodnutí tak postrádá jakékoliv správní uvážení. Tato vada jej činí zcela nepřezkoumatelným.

Napadené rozhodnutí je projevem libovůle ve správním rozhodování a porušením základních zásad, na kterých stojí správní řízení.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V podání ze dne 21. 7. 2016 žalobce poukázal na výklad k ust. § 9 odst. 3 zákona o advokacii (Komentář k zákonu o advokacii 1. vydání 2012 Švejskovský, Vychopeň, Krym, Pejchal str. 78, 79) a uváděl obdobně jako v žalobě. Konstatoval, že po vydání žalovaného

rozhodnutí požádal dne 4. 5. 2016, aby nebylo kárné řízení ve věci sp. zn. K 99/14 spojeno s jinými, přesto se tak stalo, bude se tak muset bránit. Do doby ukončení řízení je třeba ctít presumpci nevinu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná považovala žalobní důvody z obsahu žaloby za těžko seznatelné. Žalobce tvrdí, že pokud bylo řízení o pozastavení výkonu rozhodnutí vedeno dle § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii (a podle něho též rozhodnuto), jde bez dalšího o nezákonné rozhodnutí. Důvodem má být to, že aby bylo možno rozhodnout dle § 9 odst. 3 zákona o advokacii (dále též jen ZA), musely být kumulativně splněny obě podmínky odstavce třetího paragrafu 9 ZA. Není zcela zřejmé, zda žalobce tvrdí - i při naplnění podmínek uvedených pod písm. a) i b) uvedeného zákonného textu - že ve výrokové části rozhodnutí žalované (tedy nejen v části odůvodnění rozhodnutí) musí být výslovně uvedeno, že se žalovanému pozastavuje výkon rozhodnutí dle 9 odst. 3 písm. a), b) ZA. Pokud toto chtěl žalobce žalobou vyjádřit, žalovaná takový výklad odmítá. K tomu poukázala na znění ust. § 9 odst. 3 písm. a, b) zákona o advokacii.

Tvrdila, že obě podmínky (vlastně tři - tou třetí je imperativ, že pozastavení může trvat nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se kárné řízení končí, ale tato podmínka není žalobou akcentována, a kárné rozhodnutí ke dni podání žaloby, a ostatně ani k sepsu tohoto vyjádření, právní moci nenabylo) předvídané byly k okamžiku vydání rozhodnutí žalovanou dne 11. 4. 2016 naplněny. Obě zmíněné podmínky byly nejen naplněny, ale byly avizovány jak v návrhu kárného žalobce (návrh ze dne 3. 3. 2016 doručený vnitřně v rámci České advokátní komory dnem 8. 3. 2016), a tím i kde dni zahájení řízení Představenstva České advokátní komory o pozastavení výkonu rozhodnutí žalobci (Oznámení žalované ze dne 8. 3. 2016 adresované žalobci o možnost pozastavení jeho výkonu advokacie), ale i v samotném rozhodnutí žalované, které je napadeno žalobou žalobce.

K podmínce stanovené v ust. § 9/3-a) ZA žalovaná uvedla:

Jde o skutečnosti, nasvědčující tomu, že se advokát dopustil kárného provinění, jsou natolik závažné, že další výkon advokacie takovým advokátem ohrožuje důvěru v (jeho) řádný výkon advokacie. V kárném návrhu se k tomu uvádí: *(Kárně obviněný - zde žalovaný) ... měl z depozitního účtu platit peníze a kárně obviněný tuto svoji povinnost nesplnil, a tím porušil...* V kárném rozhodnutí se k tomu uvádí: *Představenstvo České advokátní komory zahájilo... na základě návrhu kárného žalobce... řízení o možnosti pozastavení výkonu advokacie.* Sám posuzovaný advokát uvedl, že se „jednalo o trojstrannou dohodu v depozitu, nakonec to byly asi tři nebo čtyři spory...”

K podmínce stanovené v ust. § 9/3-b) ZA žalovaná uvedla:

Jde o podmínku - při zahájeném kárném řízení trvající déle než rok - spočívající ve zjištění, že v této době bylo jednání kárné komise (v kárném řízení) nejméně třikrát odročeno z důvodů na straně kárně obviněného advokáta. V kárném návrhu se k tomu uvádí: *Proti kárně obviněnému advokátovi je vedeno kárné řízení na základě kárné žaloby ze dne 15. 10. 2014. Kárný senát nařídil jednání na dny 6. 3. 2015, 15. 5. 2015 a 14. 12. 2015 (kárně obviněný vždy požádal o odročení jednání z důvodu omluvy s odkazem na svůj zdravotní stav a z tohoto důvodu se jednání nekonalo) a naposledy bylo jednání kárného senátu odročeno na 15. 1. 2016 (toto jednání se nekonalo, protože se kárně obviněný omluvil a zaslal lékařské potvrzení o pracovní neschopnosti).* V kárném rozhodnutí se k tomu uvádí: *K jednání dne 6. 3. 2015 se advokát nevyjadřuje (ale tvrdí, že na každé jednání kárné komise se řádně omluvil), k jednání 15. 5. 2015 se nezúčastnil (očekával uzavření dohody mezi účastníky - rozuměno oné trojstranné dohody), na jednání 14. 12. 2015 a 15. 1. 2016 se omluvil (a omluvu podložil lékařským potvrzením).*

Z předvolání k jednání Představenstva ČAK ze dne 29. 3. 2016 na den 11. 4. 2016 vyplývá, že žalobce byl projednáván ve dvou věcech (týkajících se možnosti pozastavení

výkonu rozhodnutí) - ty jsou vedeny žalovanou pod spisovými značkami P 28/15 a P 11/16. Při jednání Představenstva dne 11. 4. 2016 bylo v obou věcech rozhodnuto - ve věci sp. zn. P 11/16 došlo k pozastavení výkonu advokacie žalobci (jako dočasné opatření limitované právní moci rozhodnutí v kárné věci vedené kárnou komisí žalované pod sp. zn. K 99/2014).

Žalovaná má za to - soudě dle obsahu žaloby - žalobce hledí na řízení vedené Představenstvem žalované „civilními“ očima (pohledem práva občanského), a nikoli pohledem práva správního, a dovozuje proto, že žalobce na podporu svého tvrzení nesprávně (nemístně) argumentuje. K tomu žalovaná poukázala na ust. § 68 odst. 1, 2, 3 SŘ a tvrdila, že žalobou napadené rozhodnutí zákonem požadované náležitosti obsahuje /řešenou otázkou je možnost pozastavení výkonu rozhodnutí, rozhodnuto bylo dle § 9/3-b) ZA, a účastníkem je advokát, v tomto soudním řízení žalobce. Důvody výroku rozhodnutí: rozhodnutí je obsahuje - splnění podmínek ust. § 9/3-b) ZA. Podklady pro vydání rozhodnutí: rozhodnutí je obsahuje - viz zejména druhý odstavec odůvodnění a čtvrtý odstavec odůvodnění. Úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů (a výkladu právních předpisů): rozhodnutí je obsahuje - dokonce na s. 2 rozhodnutí je tato náležitost výslovně pojmenována (uvozena). Informace správního orgánu o způsobu se vypořádání námitek účastníka a jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí: rozhodnutí obsahuje - zejména ve druhém a třetím odstavci odůvodnění počítáno od konce textu. Poučení - rozhodnutí poučení obsahuje (podat žalobu k soudu).

Ačkoli to žalobce v žalobě nijak nezpochybňuje, žalovaná doplňuje, že je nadána kompetencí k vedení řízení o pozastavení výkonu advokacie advokátovi - viz ust. § 44 odst. 2 písm. c) ZA. Splněna byla i zákonná podmínka ústnosti jednání - viz ust. § 55 odst. 4 ZA.

K pozastavení výkonu advokacie dle ust. § 9 odst. 3 písm. b) ZA žalovaná čte žalobu žalobce tak, že žalobce nezpochybňuje z hlediska věcného

- ani to, že se měl dopustit *kárného provinění, přičemž zjištěné skutečnosti jsou natolik závažné, že další výkon advokacie kárně obviněným advokátem ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie*, a
- ani to, že je *proti němu vedeno kárné řízení, od jehož zahájení uplynul více než 1 rok, přičemž jednání v kárném řízení bylo v této době nejméně třikrát odročeno (zřejmě chce zpochybňovat pouze to, že k odročování jednání došlo z důvodů spočívajících na straně kárně obviněného advokáta)*,

nýbrž - zdá se - vytýká rozhodnutí pouze to, že formálně mělo k pozastavení dojít za výslovné publikace ust. § 9 odst. 3 ZA /při splnění obou podmínek dále v tomto odstavci uvedených pod písmeny a) a b)/, nebo za výslovné publikace ust. § 9 odst. 3 písm. a), b) ZA /za splnění tam uvedených zákonných podmínek/.

Pokud snad je žalobou soudem posuzovanému rozhodnutí žalované vytýkáno něco jiného, žádá žalovaná, aby žalobce - na výzvu soudu - žalobu upřesnil (či doplnil a upřesnil), aby žalovaná mohla případně svoji obranu rozšířit. Pokud žalobní tvrzení spočívá skutečně „pouze“ v okolnostech vyjádřených shora pod bodem D1, žalovaná taková tvrzení žalobce odmítá. Vyjít je třeba z vývoje ust. § 9 odst. 3 ZA. Toto ustanovení bylo vtěleno do zákona o advokacii zákonem č. 79/2006 Sb., kterým byl novelizován kromě jiných i zákon o advokacii. Části první v bodě 21 byl do tehdejšího znění zákona o advokacii vtělen nový odst. 3 (a dosavadní odstavec 3 byl označen jako odstavec 4).

Žalovaná souhlasí se žalobcem v tom, že kárný žalobce může podat návrh (návrh směřující Představenstvu žalované) na pozastavení výkonu advokacie, jestliže bylo zahájeno kárné řízení (§ 33 odst. 1 ZA) a jsou-li splněny podmínky uvedené v § 9 odst. 3 písm. a) a b). Jinak řečeno, aby kárný žalobce mohl podat návrh Představenstvu žalované na pozastavení výkonu advokacie konkrétnímu advokátovi, zde žalobci, dle § 9 odst. 3 písm. b) ZA, musí být - logicky - splněna i podmínka § 9 odst. 3 písm. a) ZA. Tuto náležitost návrh kárného žalobce (podmínku zákona) v dané věci splňuje (slovy: žalovaný měl z depozitního účtu platit peníze a tuto svoji povinnost nesplnil), resp. že spis obsahuje skutečnosti, které nasvědčují tomu, že

se advokát dopustil závažného kárného provinění).

Úvahu nutnou dle § 9 odst. 3 písm. a) ZA tedy učinil jak kárný žalobce v návrhu, tak následně Představenstvo při posuzování návrhu kárného žalobce a následně i ve svém rozhodnutí. Naplnění podmínky dané v ust. § 9 odst. 3 písm. a) však samo o sobě nepostačuje. Proto kárný žalobce v návrhu vyjádřil i naplnění podmínky stanovené v § 9 odst. 3 písm. b) ZA (bod II. návrhu kárného žalobce ze dne 3. 3. 2016). S návrhem kárného žalobce se Představenstvo ztotožnilo.

Nakládání s finančními prostředky třetí osoby z depozita u advokáta v rozporu s podmínkami o vedení depozitního účtu je vnímáno jako závažné porušení povinností advokáta - zejména s ust. §§ 16/1,2 a 17 ZA, a s čl. 9a Etického kodexu advokáta ve spojení se stavovským předpisem o provádění úschov (Usnesení Představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku, ve znění pozdějších změn a doplňků). Vyhýbání se jednání kárné komise žalované ze strany kárně obviněného advokáta (bez toho, aby i zdravotní stav skutečně bránil advokátovi v účasti při jednání kárné komise) pak bylo tím důvodem, který zákonodárce vedl k zařazení ust. § 9 odst. 3 písm. b) do znění zákona o advokacii.

O výsledku kárného řízení vedeného žalovanou ohledně žalobce pod sp. zn. K 99/2014 bude soud při svém jednání informován. V závislosti na dalším postupu kárně obviněného advokáta (zde žalobce) může předmět tohoto soudního řízení fakticky odpadnout.

Žalovaná za stávajícího skutkového a právního stavu došla k závěru, že žaloba žalobce na zrušení Rozhodnutí České advokátní komory ze dne 11. 4. 2016, ve věci sp. zn. P 11/16 není důvodná a navrhla žalobu žalobce ze dne 7. 6. 2016 zamítnout.

V replice ze dne 14. 9. 2016 k vyjádření žalované žalobce uvedl:

- k tvrzení žalované „*žalovanému není zřejmé, jaké jsou důvody žaloby a zda žalobce tvrdí, že ve výrokové části rozhodnutí musí být výslovně uvedeno, že se žalovanému /myšleno patrně žalobci/ pozastavuje výkon rozhodnutí /žalobce měl patrně na mysli výkon advokátní činnosti dle § 9 odst. 3 písm. a) b) ZA. Pokud toto chtěl žalobce žalobou vyjádřit, žalovaná takový výklad odmítá.*“.

Ano, žalobce setrvává v přesvědčení, že obě podmínky, podmínka stanovená v ust. § 9 odst. 3 písm. a) i b) ZA musí být pro případné pozastavení činnosti advokáta dle ust. § 9 odst. 3 splněny současně, a proto tato skutečnost musí být vyjádřena nejen ve výrokové části rozhodnutí, ale samozřejmě i v jeho odůvodnění.

-k tvrzení žalované „*obě zmíněné podmínky byly nejen naplněny, ale byly avizovány jak v návrhu kárného žalobce a tím i ke dni zahájení řízení Představenstva ČAK o pozastavení výkonu rozhodnutí (žalovaná měla patrně opět na mysli výkonu advokacie, ale i v samotném rozhodnutí žalované, které je napadeno žalobou žalobce.*“.

Jestli byly nebo nebyly naplněny obě podmínky, mělo být posouzeno v rozhodnutí samém. A to se vůbec nestalo. Jakékoli „*avizování*“ podmínek by nestačilo. Ovšem ani k tomu nedošlo. Žalobce vůbec nechápe, co si má představit pod pojmem „*avizování podmínek*“. Činnost byla žalobci pozastavena napadeným předmětným rozhodnutím. A právě v tomto rozhodnutí mělo být posouzeno, jestli jsou naplněny obě podmínky ust. § 9 odst. 3 ZA a mělo být vyloženo, pokud by žalovaná shledala i naplnění podmínky ust. § 9 odst. 3 písm. a) ZA, v jakém jednání žalobce naplnění této podmínky žalovaná shledává a z jakých důvodů. To jsou základní požadavky kladené v obecné rovině na správní rozhodnutí ve správním řádu. Ostatně žalovaná dále ve svém vyjádření žalobce o náležitostech správního rozhodnutí dle správního řádu podrobně a poněkud nepřipadně poučuje. Při opětovném prostudování návrhu kárného žalobce na pozastavení výkonu advokacie kárně obviněného dle ust. § 9 odst. 3 písm. b) zákona o

advokacii je už z názvu tohoto návrhu, jakož i z celého dalšího textu jasné, že se

návrh i řízení týkalo pouze důvodů vztahujících se k ust. § 9 odst. 3 písm. b) ZA.

Dále žalobce k vyjádření žalované k podané žalobě uvedl, že se žalovaná pokouší dodatečně dovodit podmínky stanovené v ust. § 9 odst. 3 písm. a) ZA, tedy skutečnosti nasvědčující tomu, že se advokát dopustil kárného provinění, jsou natolik závažné, že další výkon advokacie takovým advokátem ohrožuje důvěru v (jeho) řádný výkon advokacie. Z toho, co sama žalovaná cituje, je zcela zřetelné, že v předmětném napadeném rozhodnutí o pozastavení činnosti se o takovýchto skutečnostech nenachází ani zmínka, natož aby bylo provedeno jakékoliv posouzení, jestli se o takové skutečnosti v posuzovaném případě jedná.

Žalovaná opakuje data nařízených jednání kárného senátu, u kterých se žalobce omluvil. A jak je patrné z rozhodnutí samého i z tohoto vyjádření, ani ohledně podmínky uvedené v ust. § 9 odst. 3 písm. b) nebylo provedeno žalovanou jakékoliv správní uvážení, při kterém by bylo posouzeno a zdůvodněno, proč v situaci, kdy zákon žalované dává možnost, neukládá mu povinnost pozastavit činnost při absenci u tří nařízených jednání, bylo přistoupeno rovnou k nejtvrděšímu možnému opatření v situaci, kdy všechny neúčasti žalobce u jednání kárného senátu byly řádně omluvené.

Kdyby žalobce hleděl na řízení a hlavně předmětné napadené rozhodnutí „civilníma“ očima, jak mu podsouvá žalovaná, možná by byl ochoten provést si výklad toho, co vlastně žalovaná zamýšlela, jakými myšlenkovými pochody k rozhodnutí dospěla. Ale právě proto, že žalobce „civilníma“ očima na předmětné rozhodnutí nehledí, považuje jeho nedostatky za nezhojitelné jakýmkoliv dodatečným výkladem a trvá na tom, že rozhodnutí musí splňovat veškeré náležitosti a požadavky vyžadované zákonem, a to po formální i obsahové stránce. Žalovaná není tím, kdo by byl povolán žalobce jakkoliv mentorovat ohledně toho, jestli správně nebo nesprávně a nemístně argumentuje.

Žalobci je důvěrně známo, z jakých částí sestává správní rozhodnutí. Vůbec nechápe, proč se žalovaná pouští do školení o náležitostech správního rozhodnutí.

Žalovaná sama na sebe klade velmi nízké nároky, jestli se odvažuje tvrdit, že napadené rozhodnutí obsahuje úvahy, kterými se řídila při hodnocení podkladů a vydává za ně text na straně 2 napadeného rozhodnutí. Jedinou „úvahou“ tak zůstává obecná lamentace či postesknutí, jiné pojmenování žalobce opravdu nenapadá, nad chováním kárně obviněných.

Také odkaz na jakousi judikaturu, která vůbec není specifikována, naprosto nevyhovuje požadavkům, které soudní praxe klade na použití judikatury v rozhodnutích, jak již žalobce podrobně rozvedl v žalobě.

Je třeba konstatovat, že žalovaná čte žalobu špatně, jestliže má za to, že žalobce nezpochybňuje z hlediska věcného, že se měl dopustit kárného provinění, přičemž zjištěné skutečnosti jsou natolik závažné, že další výkon advokacie kárně obviněným advokátem ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Samozřejmě, že žalobce takového nařčení zpochybňuje. Ovšem, jak už bylo vícekrát řečeno, samotná žalovaná žalobci v napadeném rozhodnutí žádné takové skutečnosti podložené správním uvážením nepředestřela. Ohledně jednání žalobce nebylo provedeno vůbec žádné posouzení, napadené rozhodnutí o něm v žádné ze svých částí neobsahuje ani zmínku.

Kdyby totiž k nějakému posouzení došlo, muselo by například být podrobeno hodnocení, jestli v situaci, kdy stížnost, na základě které byla podána kárná žaloba, byla vzata zpět, může být vůbec jednání žalobce hodnoceno jako kárné provinění a to ještě takové, že by tyto zjištěné skutečnosti byly natolik závažné, že by další výkon advokacie žalobcem ohrožoval důvěru v řádný výkon advokacie a byl dán prostor pro pozastavení činnosti před rozhodnutím ve věci samé.

Žalovaná nakonec připouští, že k pozastavení činnosti advokáta dle ust. § 9 odst. 3 ZA je potřeba naplnění obou podmínek v tomto ustanovení předvídaných. Pokouší se ale soudu

podsunout, že tato podmínka nemusí být splněna ve vlastním rozhodnutí. S tím žalobce příkře nesouhlasí. Řízení o možnosti pozastavení se vede, aby při něm bylo řádně posouzeno, jestli jsou obě podmínky ust. § 9 odst. 3 ZA splněny. A takovéto posouzení obou podmínek se mělo promítnout do přijatého rozhodnutí. A to se nestalo. Závažnost pochybení je umocněna faktem, že se jedná o jednoinstanční rozhodnutí, v podstatě opatření, proti kterému není možné odvolání, které nabývá právní moci doručením. Jediná možná obrana je správním žalobou, ovšem za situace, kdy je již napadené rozhodnutí účinné.

Žalovaná se pokouší vadu rozhodnutí zhojit poukazem na to, že aby mohlo být rozhodnuto podle ust. § 9 odst. 3 písm. b), musí být logicky splněna i podmínka písmene a) a tvrdí, že tuto podmínku návrh na pozastavení ze dne 3. 3. 2016 splňuje. Nesplňuje. Veškeré tvrzené skutečnosti se týkají pouze důvodů vztahovaných k písmenu b). Ale bez ohledu na to, žalovaná se pokouší překrucovat ustanovení zákona. Odst. 3 § 9 ZA v úvodu stanoví, že „komora může na návrh kárného žalobce pozastavit výkon advokacie advokátovi, proti kterému bylo zahájeno kárné řízení jestliže“ a následuje stanovení dvou podmínek. Jinými slovy, je tím stanovena i posloupnost posouzení. Je naprosto evidentní, že posouzení, jestli jednání advokáta naplnilo znaky obou požadovaných podmínek, má být provedeno přímo v řízení o pozastavení, jehož výsledkem je vlastní rozhodnutí o pozastavení. Absenci takového posouzení není možné zhojit zmínkou o bližší nespecifikovaných skutečnostech, které nasvědčují tomu, že se advokát dopustil závažného kárného provinění obsaženou v návrhu. Ne každá skutečnost (navíc nespecifikovaná) je tou skutečností, kterou má na mysli ustanovení § 9 odst. 3 písm. a) ZA. Zákon vyžaduje, aby existovaly a byly posouzeny zcela konkrétní skutečnosti natolik závažné, že další výkon advokacie kárně obviněným advokátem ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Nutnost posouzení je umocněna slovesem „může“.

Žalované je na úseku advokacie svěřen státem výkon veřejné moci, což by ji mělo zavazovat k zodpovědnému zacházení s touto svěřenou mocí. Místo toho se ze strany žalované jedná o zjevnou svévoli, jednání z pozice síly, kterému chybí jakákoliv zpětná vazba a profesionalita.

Nad rámec výše uvedeného žalobce cítil potřebu uvést, že jednání, které je mu kladeno za vinu v kárném řízení č. j. K 99/14, se tak, jak je popisováno v kárné žalobě, zcela zjevně nestalo. Jednalo se o trojstrannou dohodu, účastnice byly v rodinném i přátelském poměru. Postupem let se však jejich vztahy zkomplikovaly a přerostly do otevřeného nepřátelství. Dostaly se do vzájemného soudního sporu a zablokovaly výplatu prostředků z depozita. Žalobce měl výslovný písemný pokyn jedné z účastnic, aby nevyplácel prostředky do vyřešení jejich soudního sporu. Podaná stížnost se tak bohužel stala prostředkem nátlaku na uzavření dohody. K té nakonec došlo, prostředky mohly být a byly vyplaceny. Stížnost byla vzata zpět. Ovšem žalovaná v kárném řízení pokračuje, aniž by tyto skutečnosti jakkoliv zohlednila.

Předmětné napadené rozhodnutí je potřeba posuzovat z hlediska, jestli vyhovuje nebo nevyhovuje požadavkům zákona. Žalobce již v žalobě, jakož i předešlém vyjádření ve věci zdůraznil, že předmětem tohoto soudního řízení je pouze výše vztahů mezi ním a Českou advokátní komorou. Jestli bylo v omluvené nepřítomnosti žalobce vydáno nějaké rozhodnutí v kárném řízení, žalobci do dnešního dne není známo, protože mu žádné rozhodnutí nebylo doručeno.

Žalobce je přesvědčen, že vylíčil dostatečně určité a srozumitelně vady napadeného rozhodnutí a je přesvědčen, že soud, který zná právo, tyto vady musí vidět také. Přestože žalobce k předmětnému řízení přistupuje s maximální péčí a procesní opatrností, má za to, že by při ústním jednání již nic nového soudu nepředestřel. Z toho důvodu je přesvědčen, že není třeba ústní jednání nařizovat a žádá soud, aby po zvážení žalobních tvrzení, porovnání

napadeného rozhodnutí s požadavky a podmínkami ust. § 9 odst. 3 zákona o advokacii, jakož i s požadavky správního řádu kladenými na správní rozhodnutí, napadené rozhodnutí zrušil.

V podání ze dne žalobce soud sdělil, že do dnešního dne neobdržel jakékoliv rozhodnutí ČAK ve věci K 99/14, které, jak uvedla žalovaná, mělo být učiněno v omluvené nepřítomnosti žalobce dne 6. 5. 2016. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že kromě důvodů nezákonnosti, které podrobně vyložil ve správní žalobě i následných vyjádřeních, toto rozhodnutí vede k další nezákonnosti. Žalovaná pozastavila žalobci činnost kvůli neúčasti (byť omluvené) na jednáních ve věci č. j. K 99/14, a to do právní moci rozhodnutí. Jenže poté toto řízení spojila s dalšími řízeními. Byla tak založena situace, že, pokud by napadené rozhodnutí ČAK nebylo zrušeno, bude mít žalobce pozastavenou činnost až do právní moci rozhodnutí, kterým budou ukončena všechna ostatní spojená řízení. Přitom ale v těchto ostatních řízeních vůbec nejsou dány důvody k pozastavení činnosti dle § 9 odst. 3 ZA a také v nich k takovémuto pozastavení nedošlo. Napadené pozastavení řízení se týká pouze řízení č. j. K 99/14. Žalovaná tedy po vydání napadeného rozhodnutí změnila podmínky pozastavení činnosti advokáta.

Navíc ze jmenovaných spojených řízení, v řízení č. j. K 28/16 dosud ani nebyla žalobci doručena kárná žaloba. Je tedy jasné, že takovéto řízení musí mít právní moc v nedohlednu. A kvůli spojení věcí společně sním i řízení č. j. K 99/14, jehož právní mocí je ohraničeno pozastavení činnosti. Podmínky pozastavení předvídané v § 9 odst. 3 písm. a) ZA nejenže tedy, jak už bylo žalobcem podrobně popsáno, nebyly při rozhodování vzaty v úvahu, ale nemohly vůbec existovat v době vydání napadeného rozhodnutí, když stížnost, na jejímž základě řízení č. j. K 99/14 probíhá, byla vzata zpět.

Žalobce žádal, aby i tuto situaci vzal soud do úvahy při rozhodnutí ve věci.

V podání ze dne 8. 12. 2016 žalobce žádal soud o sdělení, kdy má očekávat rozhodnutí o žalobě. Jedná se o rozhodnutí, na kterém závisí další profesní a pracovní budoucnost člověka. Když soud dne 30. 6. 2016 zamítl žádost o odkladný účinek žaloby, neztotožnil se v odůvodnění s obavou žalobce ze ztráty klientely. Soud uvedl, že napadené rozhodnutí žalobci nebrání v možnosti výkonu administrativních, přípravných a obdobných prací v rámci jiné či vlastní advokátní kanceláře. To tedy žalobce činí, ovšem od té doby již uběhlo půl roku a v jeho postavení se vůbec nic nezměnilo. Žádá tedy soud o rozhodnutí či alespoň o informaci, kdy má rozhodnutí očekávat. Zdůrazňuje, že má pozastavenou činnost, kdy v napadeném rozhodnutí nebylo sebemenším způsobem žalobci vysvětleno, v čem spočívají natolik závažné skutečnosti, že by výkon advokacie žalobcem ohrožoval důvěru v řádný výkon advokacie, když navíc stížnost, na základě které bylo kárné řízení zahájeno, byla vzata zpět, má žalobce pozastaven výkon činnosti už sedm měsíců, od 13. 5. 2016.

V podání ze dne 4.1.2017 žalobce opakovaně žádal soud o sdělení, kdy má očekávat rozhodnutí o žalobě. Uvedl, že vše, co bylo uvedeno v předchozí žádosti, platí beze zbytku i nadále. Plně odkázal na důvody uvedené ve své předchozí žádosti ze dne 8. 12. 2016, které stále trvají a s postupujícím časem nabývají na intenzitě.

V podání ze dne 21. 2. 2017 žalovaná ve vyjádření k podání žalobce ze dne 8. 12. 2016 uvedla, že kárné řízení se žalobcem vedené u žalované pod sp. zn. K 99/2014 bylo zahájeno kárnou žalobou ze dne 15. 10. 2014. Jednání kárného senátu bylo nařízeno na 6. 5. 2016 (nařízeno nejen ve věci sp. zn. K 99/2014, ale současně i ve věcech sp. značek K 23/2016 a K 28/2016 - kárné řízení vedené pod sp. zn. K 23/2016 bylo zahájeno kárnou žalobou ze dne 25. 2. 2016 a kárné řízení vedené pod sp. zn. K 28/2016 bylo zahájeno kárnou žalobou ze dne 15. 3. 2016).

K jednání 6. 5. 2016 se kárně obviněný nedostavil (obsílku k jednání převzal dne 11. 4. 2016). Kárný senát rozhodl o spojení projednání kárných žalob a kárné řízení se nadále vede pod sp. zn. K 99/2014. Po projednání bylo kárným senátem vyhlášeno rozhodnutí, při kterém byl kárně obviněný uznán kárně vinným ze skutků, které mu byly v kárných žalobách kladeny za vinu a jako kárné opatření mu bylo uloženo vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Písemné vyhotovení rozhodnutí bylo rozesláno 4. 10. 2016, žalobci jako kárně obviněnému bylo doručeno dne 20. 10. 2016. Kárně obviněný si podal dne 3. 11. 2016 proti rozhodnutí kárné komise odvolání. K nařízení jednání odvolací kárné komise žalované by mělo dojít v průběhu měsíce března 2017. Žalovaná má za to, že nadále nejsou splněny důvody pro to, aby soud přiznal žalobě žalobce odkladný účinek. Žalobce ve svém podání ze dne 8. 12. 2016 nikterak soudu nenaznačil, natož aby výslovně sdělil, že mu již bylo doručeno rozhodnutí kárné komise žalované o jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů (byť je toto rozhodnutí v důsledku podaného odvolání nepravomocné...). Tím spíš (viz poslední odstavec uvedeného podání žalobce) je na straně žalobce dána důvodná obava z ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie, pokud mu v mezidobí bylo jako kárné opatření uloženo vyškrtnutí ze seznamu advokátů.

V podání ze dne 7.4.2017 žalobce v reakci na toto vyjádření žalované poukázal na skutečnost, že předmětem tohoto soudního řízení je přezkoumání zákonnosti rozhodnutí ČAK P 11/16 ze dne 11. 4. 2016. Žalovaná ve svém vyjádření zcela odvádí pozornost od předmětu řízení. Z návrhu kárného žalobce ze dne 8. 3. 2016 je zcela zřetelně patrné, že navrhuje pozastavení činnosti podle § 9 odst. 3 písm. b) (pouze písm. b)) v kárném řízení sp. zn. K 99/2014, kdy kárná žaloba byla podána z toho důvodu, že měl z depozitního účtu platit peníze a tuto svoji povinnost nesplnil. V této věci se žalobce několikrát omlouval u jednání kárného senátu a ohledně této věci, pouze této věci, bylo dne 11. 4. 2016 rozhodnuto dle § 9 odst. 3 písm. b) o pozastavení činnosti. Navzdory skutečnosti, že žalobce dokládal zpětvzetí stížnosti, na jejímž základě byla kárná žaloba podána. Na tomto jednání byl žalobce přítomen (což nepopírá ani žalovaná).

Přímo v tomto předmětném rozhodnutí P 11/16 v odůvodnění se nachází úvaha, že *kárné řízení vedené před kárnými senáty ČAK není zpravidla možné ukončit bez osobní účasti kárně obviněného*. Přesto po vydání předmětného rozhodnutí o pozastavení došlo ke spojení původního řízení K 99/2014 s jinými řízeními zahájenými v únoru a březnu 2016 a navzdory omluvě s přiloženou pracovní neschopností na jednání dne 6. 5. 2016, navíc v ostatních připojených věcech se jednalo o první jednání ve věci, bylo, jak se s velkým zpožděním žalobce dozvěděl, rozhodnuto o jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Ale žalobce naléhavě žádá, aby soud vzal do úvahy časovou posloupnost jednotlivých událostí. Toto soudní řízení se týká posouzení zákonnosti rozhodnutí č. j. P 11/16 ze dne 11. 4. 2016. Což je téměř měsíc před jednáním dne 6. 5. 2016.

Žalobce z opatrnosti znovu soudu předkládá svou omluvu z jednání kárného senátu ze dne 4. 5. 2016, jejíž přijetí je ze strany ČAK potvrzeno podacím razítkem. Žalobce nechápe, jak je možné, že žalovaná tuto skutečnost ve svém vyjádření zcela opomíjí. Tedy v ostatních spojených řízeních se dne 6. 5. 2016 konalo o první jednání ve věci, nebylo vůbec přihlédnuto k omluvě žalobce z důvodu pracovní neschopnosti a bez jeho účasti a bez možnosti se bránit a osobně předložit důkazy vyvracející tvrzení uvedená ve stížnostech, bylo takto rozhodnuto.

Žalobce se důrazně ohradil proti tomu, aby žalovaná maskovala své pochybení v kárném řízení sp. Zn. K 99/2014 a v předmětném rozhodnutí P 11/16 ze dne 11. 4. 2016 tím, že rozvádí ostatní připojená kárná řízení a dovozuje, že „bylo-li, byť nepravomocně rozhodnuto o vyškrtnutí ze seznamu advokátů, svědčí to o závažnosti pochybení na straně žalobce jako advokáta“. Činnost byla žalobci pozastavena ještě před spojením věcí, a to pouze a jen v původním řízení sp. Zn. K 99/2014. A právě a jen ve vztahu k tomuto řízení

měly být splněny obě podmínky ust. § 9 odst. 3 písm. a) i b) zákona o advokacii. Podmínka pod písm. a), jak žalobce opakovaně zdůrazňoval, splněna nebyla. V rozhodnutí o pozastavení o ní není ani zmínka. Naopak v odůvodnění je konstatováno zpětvzetí stížnosti. Tato podmínka tedy nemohla být naplněna ani po materiální stránce. A pokud by měla žalovaná za to, že i po zpětvzetí stížnosti není možné, aby žalobce advokacii vykonával, mělo rozhodnutí obsahovat správně uvážení vztahující se k této skutečnosti. A to se nestalo. Činnost byla žalobci pozastavena jen z důvodu několika omluvených neúčastí u jednání.

České advokátní komoře je svěřen výkon veřejné moci na úseku advokacie. K tomu by měla mít určitě dostatek odborníků. Místo toho ale vydává zcela nezákonná rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že takovouto svévoli není možné tolerovat. Žalobce je ve vyjádření žalované vyličen jako advokátní vyvrhel. Jedná se však o nepravomocné rozhodnutí vydané bez účasti žalobce. Není možné jeho vinu předpokládat, v naprostém rozporu se zásadou presumpce neviny. Navíc se jedná o jiná řízení, než řízení předmětné, ve kterém stížnost podaná na žalobce byla formou vzájemného nátlaku rozhádaných příslušníků jedné rodiny, a po uzavření dohody mezi nimi byla vzata zpět.

Žalobce vyjádřil překvapení, že se soud opakovaně dotazuje žalované, jestli už je ve věci pravomocně rozhodnuto. Není. Nicméně, předmětem tohoto soudního řízení je přezkoumání rozhodnutí P 11/16 ze dne 11. 4. 2016. Události, ke kterým došlo posléze, už nemohou mít na toto rozhodnutí vliv, nemohou nikterak zhojit jeho nedostatky.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Zároveň soud jednal a rozhodl ve věci podle ustanovení § 56 odst. 1 citovaného zákona, neboť dospěl k závěru, že jsou dány závažné důvody pro její přednostní projednání a rozhodnutí, dané zvláštní povahou žalobou napadeného rozhodnutí, jímž došlo k pozastavení výkonu povolání žalobce a kdy současně proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy z části proto, že jsou součástí spisového materiálu, ze kterého vychází při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a z části proto, že je považoval za nadbytečné pro posouzení právní otázky, která je předmětem žaloby.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu spisového materiálu, odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i písemného vyjádření žalované a dalších podání stran sporu ke vzneseným žalobním námitkám vyplynulo, že žalovaná zahájila dne 8. 3. 2016 na základě návrhu kárného žalobce ze dne 3. 3. 2016 řízení o pozastavení výkonu advokacie žalobce/advokáta podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. b) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění (dále jen „zákon o advokacii“). Při svém rozhodování měla k dispozici vyjádření žalobce ze dne 14. 12. 2015 a písemnosti orgánů a útvarů žalované (dále též „ČAK“), zejména matriční list, výpis z kárné evidence, návrh kárného žalobce na pozastavení výkonu advokacie žalobcem ze dne 3. 3. 2016, oznámení o zahájení řízení o možnosti pozastavení výkonu advokacie ze dne 8. 3. 2016 a předvolání k jednání ze dne 29. 3. 2016. Uvedené listiny byly provedeny jako důkazy jejich čtením na jednání představenstva žalované dne 11. 4. 2016. Téhož dne žalobce na jednání žalované předložil zpětvzetí stížnosti stěžovatelky O. J. K věci uvedl, že se jednalo trojstrannou dohodu k depozitu, nakonec to byly asi tři nebo čtyři spory, které skončily na podzim roku 2012 dohodou. Jeho omluvy k jednání kárného senátu dne 14. 12. 2015 a dne 15.

1. 2016 byly podloženy lékařským potvrzením. Jednání dne 15. 5. 2015 se neúčastnil, protože byla očekávána dohoda mezi účastníky. K nařízenému jednání dne 6. 3. 2015 se žalobce nevyjádřil, ale zdůraznil, že se na jednání vždy řádně omluvil. K omluvám, které byly předkládány na poslední chvíli, uvedl, že s ohledem na svůj zdravotní stav chodil na pravidelná vyšetření a vždy si myslel, že nařízená jednání zvládne, ale i běžná viróza má pro něj fatální dopad. K své účasti jako svědka na soudním jednání dne 5. 6. 2015 sdělil, že se tohoto jednání zúčastnil. Popřel, že by měl v souvislosti s onemocněním psychické problémy. Konstatoval, že podstoupil řadu terapií a věří, že dojde ke zlepšení. V předchozím období postupoval podle § 27 zákona o advokacii a ustavil svého zástupce.

Kárný žalobce v kárném návrhu ze dne 3. 3. 2016 uvedl, že je proti žalobci/kárně obviněnému vedeno kárné řízení na základě kárné žaloby ze dne 15. 10. 2014 pod č. j. 385/2014, kárný senát vede věc pod sp. zn. K99/2014. Kárná žaloba byla podána, protože žalobce měl z depozitního účtu platit peníze a tuto svoji povinnost nesplnil, čímž porušil § 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii a § 17 téhož zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1,2 a čl. 9 odst. 2 Pravidel profesní etiky (dále jen „Pravidla“) a čl. 9a Pravidel ve spojení s čl. 2 odst. 4 Usnesení představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku. Kárný senát ve věci opakovaně nenařídil jednání na den 6. 3. 2015, 15. 5. 2015 a 14. 12. 2015. Žalobce však vždy požádal o odročení jednání s odkazem na svůj zdravotní stav, z toho důvodu se jednání nekonalo. Naposledy bylo jednání kárného senátu odročeno na 15. 1. 2016. Dodatečně bylo zjištěno, že ani toto jednání se nekonalo, protože se kárně obviněný omluvil a zaslal lékařské potvrzení o pracovní neschopnosti. Vzhledem k tomu, že představenstvo komory je oprávněno pozastavit výkon advokacie ve smyslu § 44 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii z důvodu mj. dle § 9 odst. 3 písm. b) citovaného zákona a to proto, že se kárně obviněný nejméně 3x nedostaví k jednání kárného senátu a od zahájení kárného řízení uplynul více než jeden rok, shledal kárný žalobce žalované, že v daném případě se kárně obviněný nedostavil ke kárnému jednání celkem ve 4 případech, kdy kárné řízení bylo zahájeno dne 15. 10. 2014. Spis navíc obsahuje skutečnosti, které nasvědčují tomu, že se advokát dopustil závažného kárného provinění. Závěrem kárný žalobce v návrhu uvádí, že pokud se žalobce/kárně obviněný dostaví na jednání kárného senátu a ten bude mít možnost o věci rozhodnout, může odpadnout důvod výkonu advokacie podle § 9b odst. 1 písm. a) zákona o advokacii.

Součástí spisového materiálu je dále kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 9. 10. 2002 sp. zn. K 17/02 v právní moci dne 22. 9. 2003, jímž byla žalobci za porušení ustanovení § 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii uložena podle § 32 odst. 3 písm. c) pokuta ve výši 15.000,- Kč a náklady v řízení. Uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího senátu ČAK dne 8. 9. 2003.

Dále je součástí spisu kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 28. 11. 2008 sp. zn. K 27/2008 v právní moci dne 4. 3. 2009, jímž byla žalobci za porušení ustanovení § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2, 3, čl. 9 odst. 1 Pravidel, uloženo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii kárné opatření – pokuta ve výši 25.000,- Kč a náklady řízení.

Ve spise je rovněž založeno kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 11. 4. 2014 sp. zn. K 75/2009, jímž bylo žalobci za porušení ustanovení § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, čl. 9 odst. 2, 4 a čl. 10 odst. 4 Pravidel a § 19 odst. 1 písm. a), c) zákona o advokacii uloženo podle § 32 odst. 3 písm. d) zákona o advokacii kárné opatření – dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu 12 měsíců. Rozhodnutí není opatřeno doložkou právní moci ani vykonatelnosti.

Ve spise je také kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 8. 10. 2010 sp. zn. K 57/2010 v právní moci dne 27. 11. 2010, jímž bylo žalobci za porušení § 16 odst. 1 a 2 a § 7 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1,2, čl. 6 odst. 1 a čl. 9 odst. 2a

Pravidel uloženo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii kárné opatření – pokuta 100.000,- Kč a náklady řízení.

Konečně součástí spisového materiálu i kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 7. 9. 2012 sp. zn. K76/2011 v právní moci dne 9. 11. 2012, jímž bylo žalobci za porušení ustanovení § 16 odst. 1, 2 a § 7 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1,2 a čl. 9 odst. 2 Pravidel a dále za porušení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1,2 Pravidel uloženo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii kárné opatření – pokuta ve výši 200.000,- Kč a povinnost zaplatit náklady řízení.

Součástí spisového materiálu jsou dále kárná žaloba ze dne 15. 10. 2014 č. j. 385/2014 (vedeno pod sp. zn. K99/2014, kárná žaloba ze dne 15. 3. 2016 č. j. 899/2015 (vedeno pod sp. zn. K 28/2016), kárná žaloba ze dne 25. 2. 2016 č. j. 81/2015 (vedeno pod sp. zn. K23/2016), kárná žaloba ze dne 17. 2. 2016 č. j. 794/2015 (vedeno pod sp. zn. K19/2016), předvolání žalobce žalovanou ze dne 29. 3. 2016 na schůzi představenstva ČAK dne 11. 4. 2016 v 11.30 hod. s doručenkou žalobci dne 31. 3. 2016, zpětvzetí stížnosti O. J. proti kárně obviněnému JUDr. A. Z. ze dne 25. 9. 2015, výpis matričního listu ke dni 4. 4. 2016. Součástí spisového materiálu žalované je i neveřejná část spisu, v níž je uložen zápis z 27. schůze jednání představenstva ČAK, konané ve dnech 11. – 12. 4. 2016.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná popsala skutkový stav věci, obecně konstatovala, že kárné řízení vedené před kárnými senáty není zpravidla možné ukončit bez osobní účasti kárně obviněného, přičemž s ohledem na typ řízení je důležité, aby kárné řízení bylo ukončené v přiměřené lhůtě po podání kárné žaloby, stává se však, že kárně obvinění se k jednání kárných orgánů buď řádně předvolání opakovaně nedostavují, čímž toto jednání maří a kárné řízení jím neúměrně prodlužují, nežádka tak činí na poslední chvíli, přičemž ze zaslaných lékařských potvrzení a neschopenek není zřejmé, zda uváděná choroba brání kárně obviněnému účast na jednání, či nikoliv. Taková situace nakonec zákonodárce vedla k zařazení ustanovení § 9 odst. 3 písm. b) do zákona o advokacii. Konkrétně pak k věci žalobce z provedených důkazů zjistila, že ačkoliv žalobce omlouval svou neúčast při jednání kárného senátu, kde mu hrozil případný postih, svým nepříznivým zdravotním stavem, jednání, kde mu takový postih nehrozil (byl např. jako svědek v soudním řízení), se účastnil. Podle žalované i stávající soudní judikatura nepokládá za omluvu k jednání u soudu lékařské potvrzení či potvrzení o pracovní neschopnosti, ale prokázání toho, že onemocnění skutečně brání v účasti u soudního jednání. Konstatovala, že stěžovatelka, na základě jejíž stížnosti bylo zahájeno kárné řízení, vzala svou stížnost zpět, ale tato skutečnost nemůže rozhodnutí žalovaného ovlivnit, toliko může, ale také nemusí, ovlivnit jednání kárných orgánů v kárné věci. Bude tedy na žalobci, aby se přičinil o urychlené dokončení kárného řízení, čímž může výrazně ovlivnit dobu, na kterou mu byl pozastaven výkon advokacie. Na základě uvedeného žalovaná měla za to, že byly splněny podmínky stanovené v § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii pro možnost pozastavení výkonu advokacie advokátovi, proto rozhodla tak, že se žalobci pozastavuje výkon advokacie do doby nabytí právní moci rozhodnutí v kárné věci sp. zn. K 99/2014.

Mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu, tj. podkladech, ze kterých žalobou napadené rozhodnutí vychází. Žalobce žalobou napadenému rozhodnutí vytýká, že žalovaná pominula současnou nutnost naplnění důvodů uvedených v § 9 odst. 3 písm. a) a b) zákona o advokacii při zahájení řízení, při projednání věci i v rozhodnutí samotném, včetně jeho odůvodnění. Uvádí, že poslední jednání v kárné věci bylo dne 15. 1. 2016, do dne podání žaloby (poznámka soudu – žaloba podána dne 10. 6. 2016) jiné nařízeno nebylo, žalobce se tak nemůže zapříčinit o urychlené dokončení kárného řízení. Zdůrazňuje, že ze znění ustanovení § 9 odst. 3 zákona o advokacii vyplývá povinnost žalované užít správního uvážení

- slovy „může“, které však rozhodnutí postrádá. I tato skutečnost tak podle žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Žalobní námitky jsou opodstatněné. Je tomu tak proto, že v ustanovení § 9 odst. 3 písm. a), b) zákona o advokacii v rozhodném znění ustanoví:

„Komora může na návrh kárného žalobce (§ 46 odst. 3 a § 51 odst. 2) pozastavit výkon advokacie advokátovi, proti kterému bylo zahájeno kárné řízení, jestliže

a) skutečnosti nasvědčující tomu, že se advokát dopustil kárného provinění, jsou natolik závažné, že další výkon advokacie kárně obviněným advokátem ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie,

a

b) od zahájení kárného řízení uplynul více než 1 rok, protože jednání v kárném řízení bylo v této době nejméně třikrát odročeno z důvodů spočívajících na straně kárně obviněného advokáta,

a to nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto kárné řízení končí“.

Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu a odůvodnění žalovaného rozhodnutí, žalovaná zahájila, jednala a rozhodla v řízení o pozastavení výkonu advokacie žalobce podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii. V žalobou napadeném rozhodnutí však zcela pominula, že citované zákonné ustanovení § 9 odst. 3 předpokládá pozastavit výkon advokacie advokátovi na zákonem stanovenou dobu pouze za splnění podmínek, které jsou uvedeny pod písm. a) a b). Kumulativní naplnění obou podmínek je dáno spojkou „a“, jak žalobce důvodně namítal. Zákon tak pro pozastavení výkonu funkce advokáta předpokládá naplnění všech předpokladů, jež jsou ve shora citovaném ust. § 9 odst. 3 uvedeny. Žalovaná ale o takových konkrétních skutečnostech/skutkových okolnostech, nasvědčujících, že se žalobce dopustil závažného kárného provinění, nepojednala, nijak je nehodnotila a bez dalšího dospěla k závěru o naplnění ust. § 9 odst. 3 písm. b) zákona o advokacii. Soudu je přitom z jeho rozhodovací činnosti známo, že se žalovaná splněním obou podmínek uvedených v § 9 písm. a), b) zákona o advokacii při svém rozhodování v obdobných věcech věnuje, neboť např. v rozhodnutí představenstva ČAK ze dne 11. 5. 2009, sp. zn. 6/09, které bylo předmětem přezkumu u zdejšího soudu ve věci sp. zn. 8 Ca 190/2009, předpoklady pro naplnění daného právního ustanovení v plném rozsahu zohlednila a podrobně odůvodnila. V nyní projednávané věci ale vlastní posouzení skutečností, nasvědčujících tomu, že se advokát dopustil kárného provinění, přičemž jsou tyto skutečnosti natolik závažné, že dalším výkonem advokacie kárně obviněný advokát ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie (§ 9 odst. 3 písm. a), neprovedla, ač k tomu byla podle daného zákonného ustanovení povinna.

Žalované je třeba přisvědčit, že v kárném návrhu kárného žalobce jsou tyto okolnosti uvedeny, sama žalovaná však jejich hodnocení v odůvodnění svého rozhodnutí neučinila. Neobstojí tak její stanovisko ve vyjádření k žalobě, že „Úvahu nutnou dle § 9 odst. 3 písm. a) ZA tedy učinil jak kárný žalobce v návrhu, tak následně Představenstvo při posuzování návrhu kárného žalobce a následně i ve svém rozhodnutí.“, neboť taková úvaha není součástí odůvodnění jejího rozhodnutí. Pokud tedy žalovaná považovala tvrzení kárného žalobce v kárném návrhu („Nakládání s finančními prostředky třetí osoby z depozita u advokáta v rozporu s podmínkami o vedení depozitního účtu je vnímáno jako závažné porušení povinností advokáta - zejména s ust. §§ 16/1,2 a 17 ZA, a s čl. 9a Etického kodexu advokáta ve spojení se stavovským předpisem o provádění úschov (Usnesení Představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku, ve znění pozdějších změn a doplňků). Vyhybání se jednání kárné komise žalované ze strany kárně obviněného advokáta (bez toho, aby i zdravotní stav skutečně bránil

advokátovi v účasti při jednání kárné komise) pak bylo tím důvodem, který zákonodárce vedl k zařazení ust. § 9 odst. 3 písm. b) do znění zákona o advokacii.“) za důvod pro pozastavení výkonu advokacie žalobci, měla to uvést v odůvodnění rozhodnutí. S ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů soud nemohl vejít na argumenty, které žalovaná k věci uvedla ve vyjádření k žalobě, neboť nejsou součástí odůvodnění žalovaného rozhodnutí a soud k nim proto nemohl přihlížet.

V této souvislosti je relevantní i žalobní námitka poukazující na vady správního uvážení v rozhodnutí žalované. Soud již uvedl, že ustanovení § 9 odst. 3 dává žalované slovem „může“ možnost pozastavit výkon advokacie advokátovi, proti kterému by bylo zahájeno kárné řízení na návrh kárného žalobce ve smyslu § 46 odst. 3 a § 51 odst. 2 zákona o advokacii. Zákonodárce tedy žalované povinnost takovému návrhu kárného žalobce vyhovět nestanoví. Její úvaha o tom, proč na návrh kárného žalobce vešla, proto musí být nedílnou součástí jejího rozhodnutí. V projednávané věci žalovaná v úvodu odůvodnění svého rozhodnutí popsala skutečnosti, jimiž byla při rozhodování vedena, blíže je však nehodnotila, neuvedla, která konkrétní zjištění považovala pro své rozhodnutí za opodstatněná a která nikoli, nehodnotila je jednotlivě a každé ve vzájemné souvislosti. Její obecný popis rozhodovací praxe ČAK v kárných řízeních před kárnými senáty a uvedení důvodů, jež vedly zákonodárce k zakotvení ust. § 9 odst. 3 písm. b) do zákona o advokacii samy o sobě takovou úvahou nejsou. Nedostatek správního uvážení nebyl napraven ani v další části odůvodnění rozhodnutí, kde žalovaná opět pouze v obecné poloze poukázala na „provedené důkazy“ a uvedla *„Představenstvo z provedených důkazů zjistilo, že ačkoli JUDr. Z. omlouval svou neúčast při jednání kárného senátu, kde mu hrozil případný postih, svým nepříznivým zdravotním stavem, jednání, kde mu takový postih nehrozil (např. jako svědek v soudním řízení), se účastnil. I stávající soudní judikatura nepokládá za omluvu ujednání soudu lékařské potvrzení či potvrzení o pracovní neschopnosti, ale prokázání toho, že onemocnění skutečně brání účasti u soudního jednání.“* Soud tak vytýká žalované, že svou argumentaci blíže nerozvedla, konkrétně neoznačila a nedoložila listiny, z nichž vyšla, když omluvy žalobce z jednání kárného senátu nejsou součástí spisového materiálu ani přílohou návrhu kárného žalobce.

Soud rovněž postrádá alespoň stručný odkaz na v rozhodnutí zmiňovanou „stávající soudní judikaturu“, pro kterou žalovaná nepovažovala za důvodnou omluvu žalobce z jednání (lékařské potvrzení, potvrzení o pracovní neschopnosti), ale požadovala průkaz toho, že onemocnění žalobci skutečně brání v účasti na jednání v jeho kárné věci. Žalovaná nevyjevila, jaké konkrétní důvody ji při aplikaci (blíže neoznačené) soudní judikatury vedly k odmítnutí omluvy žalobce z nařízených jednání kárného senátu z důvodu pracovní neschopnosti a proč konkrétní lékařská potvrzení podle jejího stanoviska žalobci nebránila v účasti na jednání kárného senátu. Pro úplnost soud uvádí, že je mu taková judikatura známa, užití judikatury (jakékoliv) na projednávanou věc je však třeba odůvodnit poukazem na konkrétní skutkové okolnosti dané věci, a tak tomu v žalovaném rozhodnutí není.

K tomu soud podotýká, že další kárná rozhodnutí (sp.zn. K 17/02, K 27/2008, K 75/2009, K 57/2010, K 76/2011) a kárné žaloby (ve věcech sp.zn. K 28/2016, K 23/2016, K 19/2016) jsou součástí spisového materiálu, žalovaná však jimi v odůvodnění svého rozhodnutí nijak neargumentuje a nebyly ani podkladem kárného návrhu, o němž žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím rozhodovala. Není tak zřejmé, zda tyto listiny vzala žalovaná při svém rozhodování v úvahu, když formálně vzato nejsou v žalobou napadeném rozhodnutí pojednány.

S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, proto je podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc vrátit žalované k dalšímu řízení. V něm na žalované bude, aby vázána právním

názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), v jeho intencích o věci znovu uvážila a rozhodla.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za 3 hlavní úkony po 3.100,- Kč (§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif - převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika k vyjádření žalované ze dne 14. 9. 2016), a za 3x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy celkem 13.200,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. května 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová